

ΑΠΟ Τ' «ΑΜΑΡΤΩΛΑ»

Β'. ΣΕΙΡΑ

ΙΚΑΡΟΣ

Ὁ πόθος τοῦ Ἴκαρου παιδεύει νύχτα μέρα τὴν ψυχὴ μου. Βλέπω στὸ ἄπειρο τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένη σὲ σχῆμα μιᾶς λυγερῆς, μελαψῆς, γλυκειᾶς, κυπαρισσίνιας, δειλῆς γυναίκας, παρθενικιάς καὶ φλογομάτας.

Καὶ ὀνειρεύομαι νὰ γίνω ὁδηγὸς ἐνὸς ἀεροπλάνου, νὰ στήσω γιὰ σημεῖα δίπλα στὸ τιμόνι μιὰ καμέλια, λευκὸ δῶρο τῆς ψυχῆς τῆς, κ' ἔπειτα νὰ ταξιδέψω ἔπου μὲ φέρει ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ χαρὰ μας.

Δοκιμάζω τὰ φτερά τοῦ φανταστικοῦ μου ἀεροπλάνου καὶ τὴ ζωὴ μου κάνω σίδερα γιὰ νὰ γίνουν στέρεα καὶ ἀλύγιστα.

Στὰ φτερά μου μονάχα μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ τῇ δειλῇ γυναίκα, τὸ ἄυλο σχῆμα τῆς ἀγάπης. Στὰ φτερά μου! Μὰ τὸ ταξίδι εἶναι τολμηρὸ καὶ τρέμω ν' ἀνοιχθῶ στὸ ἄπειρο.

Τὸ ρόδο ποὺ θὰ πάρω σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατευτικὴ θύελλα δὲν ἀντέχει σὲ πάγους καὶ ἀεροφυρτούνες. Ἡ ζωὴ μου, φοδᾶμαι, δὲν εἶναι τόσο ὑπεράνθρωπη καὶ θαυματουργὴ γιὰ νὰ στερεώσῃ τὰ φτερά μου καὶ νὰ φτάσω θριαμβευτικὰ στὸ γαλῆνιο λιμάνι.

Ἡ τραγικὴ κατηφόρα τοῦ Ἴκαρου τρομάζει τὴν ψυχὴ μου, ἀπελπιστικὰ θανατώνει τοὺς πόθους μου, καὶ μάταια ὀνειρεύομαι τὴν καμέλια στημένη, στὸ τιμόνι, δίπλα στὰ φτερά μου.

ὦ! σὺ ἀγωνία, καὶ σὺ κρυφὴ καημέ, συντροφευτέ με στὶς προσευχῆς ποὺ κάνω καὶ στοὺς θλιβεροὺς ὕμνους ποὺ γράφω γιὰ τὴν κρυφὴ καὶ ἄβολη ἀγάπη.

ΣΤΟΝ ΜΟΙΡΑΙΟ

Τραγοῦδι δὲ θὰ γράψω γιὰ τὰ δροσερά σου νιάτα, εἴτε γιὰ τὴν ἐρεθιστικὴ σάρκα καὶ τὴν ἀνοιξή τῶν χιονάτων σου λαιμῶν.

Τραγοῦδι θὰ γράψω καὶ θυμιάμα θὰ στείλω στὸν μοιραῖο ποὺ θὰ εὐρέψῃ τὸ νεανικὸ ἀνθὸ σου, σ' ἐκείνον τὸν εὐτυχισμένο ἄγνωστο ποὺ θᾶρθῃ καὶ καταχτητικὰ θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκείνος εἶναι ὁ εὐτυχισμένος, καὶ σὺ τὸ λουλούδι ποὺ θὰ μαραθῇ, τὸ σταφύλι ποὺ θὰ ξῶτῃ τὸ γλυκὶ κρῆσι γιὰ νὰ μεθῆσῃ ὁ μοιραῖος καὶ θὰ νεκρωθῇ.

Τραγοῦδι θὰ γράψω καὶ θυμιάμα θὰ στείλω στὴ χαρὰ καὶ στὸ θάνατο του.